

"Her günah içinde küfre giden bir yol vardır." Neden günahların zayıflatmasında hedef imandır? Buradaki hedef neden imanın zayıflaması? Bunların arasındaki bağlantı nedir?

Üstadımızın **"Her günah içinde küfre giden bir yol vardır."** ifadesi meseleyi özetlemektedir. Yani günahların nihai amacı, ehli imanı imandan çıkarmaktır.

Üstadımız, günahların küfürle olan ilişkisini ve günahın küfre nasıl gittiği hususunu şöyle izah ediyor:

"Evet, günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor. Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah, istiğfarla çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir mânevî yılan olarak kalbi ısırıyor."

"Meselâ, utandıracak bir günahı gizli işleyen bir adam, başkasının ittilaından çok hicap ettiği zaman, melâike ve ruhaniyâtın vücudu ona çok ağır geliyor. Küçük bir emâre ile onları inkâr etmek arzu ediyor."

"Hem meselâ, Cehennem azâbını intaç eden büyük bir günahı işleyen bir adam, Cehennem tehdidâtını işittikçe istiğfarla ona karşı siper almazsa, bütün ruhuyla Cehennem ademini arzu ettiğinden, küçük bir emâre ve bir şüphe, Cehennem inkârına cesaret veriyor."

"Hem meselâ, farz namazını kılmayan ve vazife-i ubudiyeti yerine getirmeyen bir adamın, küçük bir âmirinden küçük bir vazifesizlik yüzünden aldığı tekdirden müteessir olan o adam, Sultan-ı Ezel ve Ebedin mükerrer emirlerine karşı farzında yaptığı bir tembellik, büyük bir sıkıntı veriyor. Ve o sıkıntıdan arzu ediyor ve mânen diyor ki, keşke o vazife-i ubudiyeti bulunmasaydı! Ve bu arzudan, bir mânevî adâvet-i İlâhiyeyi işlemem eden bir inkâr arzusu uyanır. Bir şüphe, vücud-i İlâhiyeye dair kalbe gelse, kat'î bir delil gibi ona yapışmaya meyleder; büyük bir helâket kapısı ona açılır. O bedbaht bilmiyor ki, inkâr vasıtasıyla, gayet cüz'î bir sıkıntı vazife-i ubudiyetten gelmeye mukabil, inkârda milyonlarla o sıkıntıdan daha müthiş mânevî sıkıntılara kendini hedef eder. Sineğin ısırmasından kaçıp yılanın ısırmasını kabul eder."(1)

Şayet kişi işlediği günahları tövbe ve istiğfar ile imha etmez ise, işlenen o günahlar kalbin beyaz ve nurani yapısını siyahlandırır, en sonunda imana kabiliyet kalmayacak bir şekle ve kıvama getirir ve Allah'a düşmanlık kaçınılmaz hâle gelir.

Nefis günahların müptelası ve tiryakisi, Allah'ı da günahlara engel bir tehlike addetmeye başlar. Hâl böyle olunca müptela olduğu günah hesabına önce Allah'a düşman olma, sonra da Allah'ı inkâr etme meyli ve arzusu insanda oluşur ki, günahın içindeki küfür tohumu da bu anlamdır.

Yani günah ile küfür arasında kuvvetli bir bağ vardır. Şayet günah tövbe ve istiğfar ile imha edilmez ise, bu bağ bir şekilde küfre incirar eder. Bu sebeple günahlar hakkında dikkatli ve hassas olmak ve takvaya önem vermek gerekir.

(1) bk. [Lem'alar, İkinci Lem'a.](#)